

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D., a soudců JUDr. Martyiny Vršanské a Mgr. Pavla Hradeckého ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Robertem Tschöplem
sídlem Pod Křížkem č. 428/4, Praha

proti

žalovanému: **Město Lázně Bohdaneč**, IČO: 00273350
sídlem Masarykovo náměstí č. 1, Lázně Bohdaneč
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Pavlem
sídlem Smilova č. 547, Pardubice

o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru,

kodvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. 11. 2017, č. j. 27 C 75/2017-160,

takto:

Rozsudek okresního soudu **se zrušuje** a věc se okresnímu soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem určil, že výpověď z pracovního poměru ze dne 15. 11. 2016 daná žalovaným žalobci dne 16. 11. 2016, je neplatná (výrok I) a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení 29.513 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce (výrok II).
2. Okresní soud vyšel ze zjištění, že pracovní poměr žalobce vznikl u žalovaného dne 14. 2. 2011 jmenováním do funkce tajemníka Městského úřadu Lázně Bohdaneč, že žalovaný listinami ze dne 16. 9. 2016, 29. 9. 2016 a 15. 11. 2016 upozorňoval žalobce na porušení povinností vztahujících se k jím vykonávané práci, vůči nimž se žalobce následně ohrazoval, a že dne 16. 11. 2016 dal žalovaný žalobci výpověď pro soustavné méně závažné porušování právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci podle § 52 písm. g) zákoníku práce, spočívající v jednání vytýkaném ve třech výše uvedených listinách. Tento skutkový závěr posoudil okresní soud po právní stránce tak, že pracovní poměr žalobce jako vedoucího úředníka územního samosprávného celku se řídí zákonem č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků (dále jen „zákon o úřednících“). Vedoucího úředníka je podle § 12 odst. 1 tohoto zákona možné odvolat jen z taxativních důvodů, mezi něž patří i méně závažné porušení zákonem stanovených povinností v době posledních 6 měsíců, a to pouze se souhlasem ředitele krajského úřadu, pod sankcí neplatnosti výpovědi. I v případě řádného odvolání by pracovní poměr vedoucího úředníka neskončil, neboť by mu podle § 12 odst. 4 zákona musela být nabídnuta jiná pozice. Pouze pokud by ji odmítl, mohla by mu být dána výpověď podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Vzhledem k tomu, že tento postup žalovaný nedodržel a obešel tak ustanovení zákona o úřednících, je daná výpověď neplatná.

3. Proti rozsudku okresního soudu podal žalovaný odvolání, v němž namítl, že s vedoucím úředníkem je možné rozvázat pracovní poměr i bez předchozího odvolání z funkce, pokud jsou naplněny výpovědní důvody uvedené v zákoníku práce. Úprava důvodů pro odvolání vedoucího úředníka z funkce dle zákona o úřednících nevyklučuje právní úpravu rozvázání pracovního poměru dle zákoníku práce; lze-li vedoucího úředníka odvolat z funkce z důvodu stanoveného v zákoně o úřednících, který se překrývá s výpovědním důvodem podle zákoníku práce, je volbou zaměstnavatele, zda přikročí přímo k rozvázání pracovního poměru, či pouze k odvolání z funkce při dalším zachování pracovního poměru. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 5. 2006, sp. zn. 21 Cdo 3016/2005, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 12. 2012, sp. zn. 19 Co 243/2012.
4. K odvolání se vyjádřil žalobce, který považoval napadený rozsudek za věcně správný a navrhl jeho potvrzení. Zalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu není v dané věci aplikovatelný, neboť pojednává o jmenování do funkce podle zákoníku práce, nikoliv podle zákona o úřednících, a stejně tak není aplikovatelný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, který na něj navazuje. Dělení povinností na ty, které vyplývají z pracovněprávních předpisů, a na ty, které vyplývají ze zákona o úřednících, nemá oporu v žádném právním předpisu.
5. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
6. Odvolací soud má za to, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2006, sp. zn. 21 Cdo 3016/2005, a v něm uvedená právní věta, jsou v dané věci plně použitelné. Nejvyšší soud řešil situaci, ve které byla dána výpověď zaměstnanci jmenovanému podle zákoníku práce č. 65/1965 Sb. Takového zaměstnance bylo možno odvolat podle § 65 odst. 2 tohoto zákona, podle odst. 3 téhož ustanovení tím však jeho pracovní poměr nekončil a takovému zaměstnanci bylo možno za stanovených podmínek dát výpověď pro nadbytečnost (§ 46 odst. 1 písm. c)). Nový zákoník práce č. 262/2006 Sb. obsahuje totožnou právní úpravu v § 73a odst. 1 a 2, stejně jako zákon o úřednících v § 12 odst. 3 a 4. V tomto směru je tedy právní úprava odvolání jmenovaného zaměstnance podle zákoníku práce a zákona o úřednících stejná.
7. Zvýšená ochrana vedoucích úředníků územně samosprávných celků se projevuje právě v tom, že pro jejich odvolání musí být naplněny taxativní důvody stanovené v § 12 odst. 1 zákona o úřednících a musí být dán souhlas ředitele (v této věci) krajského úřadu dle § 103 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, aby nedocházelo k jejich odvolávání po každých volbách, jak uvádí okresní soud. Z žádného ustanovení zákona o úřednících se však nepodává, že by vedoucí úředník měl nad tuto již uvedenou zvýšenou ochranu mít ještě další privilegia spočívající v tom, že se na něj nebudou vztahovat výpovědní důvody dle § 52 zákoníku práce. Nelze též nevidět, že pokud by právní úprava postavení vedoucích úředníků podle zákona o úřednících vylučovala ustanovení zákoníku práce o výpovědních důvodech, nebylo by možno jednostranně rozvázat pracovní poměr s tímto úředníkem např. ze zdravotních důvodů (§ 52 písm. d) a e) zákoníku práce), což jistě nebylo úmyslem zákonodárce.
8. Pokud tedy zákon o úřednících hovoří v § 12 odst. 1 písm. b) o porušení některé ze zákonem stanovených povinností závažným způsobem nebo o nejméně dvou méně závažných porušení zákonem stanovených povinností v době posledních 6 měsíců, pak se tím myslí povinnosti uvedené v § 16 tohoto zákona, neboť jinde v zákoně o úřednících povinnosti pro úředníky stanoveny nejsou. Jedná se o povinnosti specifické, jejichž kvalifikované porušení ve smyslu uvedeného ustanovení sice zakládá překážku výkonu vedoucí funkce, avšak nikterak nemusí bránit tomu, aby tento zaměstnanec vykonával v rámci úřadu jinou funkci (typicky viz povinnost stanovená v § 16 odst. 1 písm. f) zákona o úřednících jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování).

9. Odvolací soud tedy shrnuje, že stejně jako Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 11. 5. 2006, sp. zn. 21 Cdo 3016/2005, a Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 1. 12. 2012, sp. zn. 19 Co 243/2012, zastává názor, že odvolání z funkce a výpověď z pracovního poměru jsou dva právní instituty, které je třeba posuzovat odděleně, a že byť se pracovní poměr žalobce u žalovaného vedle zákoníku práce řídil i zákonem o úřednících, žádné z jejich ustanovení vztahujících se k pracovnímu poměru úředníků územně samosprávných celků nevylučuje, aby jmenovanému funkcionáři územně samosprávného celku byla bez dalšího, tj. i bez předchozího odvolání z funkce dána výpověď z pracovního poměru ze všech důvodů uvedených v § 52 zákoníku práce.
10. Rozsudek okresního soudu tedy spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Vzhledem k tomu, že se okresní soud v řízení omezil na provádění a hodnocení důkazů postačujících jen pro jeho shora uvedený právní závěr, neobsahuje napadené rozhodnutí žádná relevantní skutková zjištění, potřebná pro posouzení platnosti a důvodnosti výpovědi z pracovního poměru žalobce, ačkoli žalobce tvrdil, že výpověď z pracovního poměru je neplatná též proto, že není důvodná, neboť se nedopustil jednání, která mu byla vytýkána, resp. tato jednání nejsou dle něj porušeními pracovních povinností, která by mohla být důvodem k výpovědi.
11. Odvolacímu soudu proto ze shora uvedených důvodů nezbylo než rozsudek okresního soudu podle § 219a odst. 2 o.s.ř. zrušit a okresnímu soudu věc podle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. vrátit k dalšímu řízení.
12. V jeho průběhu okresní soud provede dokazování k posouzení platnosti a důvodnosti výpovědi, vypořádá se s námitkami žalobce i žalovaného a o věci znovu rozhodne. V novém rozhodnutí okresní soud rozhodne též o nákladech řízení včetně nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k) o.s.ř.).

Pardubice 31. května 2018

JUDr. Jaroslav Chmelík, Ph.D., v. r.
předseda senátu